

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **L. K.**, zastúpenej JUDr. J. advokátom so sídlom v P., , proti žalovaným **1/ J. V.** a **2/ J. V.**, oboch zastúpených JUDr. M., advokátom so sídlom v P., o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Prievidza, pod sp.zn. 11 C 112/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. septembra 2011, sp.zn. 5 Co 326/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania v sume 294,77 € k rukám JUDr. M., advokáta so sídlom v P., , do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prievidza rozsudkom z 24. augusta 2010, č.k. 11 C 112/2009-97 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala náhrady škody voči žalovaným 1/ a 2/ a žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku poukázal na ustanovenia § 420 ods. 1, 2, § 11 a § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že predpokladom vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka je protiprávny úkon, t.j. konanie, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, existencia škody (majetková ujma) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním škodcu a vznikom škody. Ak boli tieto predpoklady zodpovednosti poškodeným preukázané, zavinenie sa predpokladá, avšak za podmienok ustanovenia § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka sa škodca môže zodpovednosti zbaviť. Na základe vykonaného dokazovania zistil, že protiprávne konanie žalovaných a vznik škody nie sú preukázané trestným rozsudkom, hoci bolo začaté trestné stíhanie uznesením OR PZ SR Prievidza pre ublíženie na zdraví L. K. podľa

§ 221 ods. 1 Trestného zákona, ktoré bolo prokurátorom Okresnej prokuratúry v Prievidzi z 21. septembra 2004 podľa § 172 ods. 1 písm. b) Trestného zákona zastavené. Dospel k záveru, že žalovaní 1/ a 2/ nie sú zodpovední za škodu žalobkyni, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že žalovaný 1/ protiprávnym konaním spôsobil Ľ. K. ublíženie na zdraví, resp. smrť, nakoľko z výpovede svedkov nebolo preukázané fyzické napadnutie menovaného. Aj čo sa týka zodpovednosti žalovaného 2/ dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že ako prevádzkovateľ disko klubu porušil právnu povinnosť, resp. protiprávnym konaním alebo opomenutím spôsobil ublíženie na zdraví Ľ. K. a následne smrť. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 27. septembra 2011, sp.zn. 5 Co 326/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Mal za to, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Stotožnil sa aj s dôvodmi nevyhovenia návrhom žalobkyně na vykonanie dokazovania. Nad rámec úvah súdu prvého stupňa považoval za potrebné uviesť, že zo žalobkyňou uvedených okolností, ktorými odôvodňovala doplniť dokazovanie, nevyplýva žiadna okolnosť, ktorá by mohla mať vplyv na správnosť záveru o príčine smrti jej syna, podloženého závermi znaleckého dokazovania, teda na absenciu cudzieho zavinenia. Tiež poukázal na to, že osoby, výpovede ktorých navrhovala vykonať žalobkyňa, okrem výpovede M. R., ktorého navrhovala vypočuť ku skutočnosti, že mu pracovníci diskotéky zlomili ruku, boli vypočuté v trestnom konaní, pričom neuviedli žiadne skutočnosti, ktoré by boli v rozpore so závermi znaleckého dokazovania v trestnom konaní o príčinách smrti syna žalobkyně. Náhradu trov konania žalovaným 1/ a 2/ nepriznal, lebo títo ju nežiadali.

Proti rozsudku odvolacieho súdu v rozsahu podala dovolanie žalobkyňa. V dovolaní poukázala na skutočnosti, ktoré podľa jej názoru mal odvolací súd brať do úvahy a to, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.). Uviedla, že už v prvostupňovom konaní poukazovala na nedostatky konania pri zabezpečovaní podkladov k správne a úplnému rozhodnutiu vo veci, najmä na rozpory vo výpovediach a že navrhla vypočuť svedkov, ktorí by mohli zásadným spôsobom objasniť okolnosti, ku ktorým došlo v inkriminovanom čase na diskotéke. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok

odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaní 1/ a 2/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhli, aby dovolací súd dovolanie z dôvodu jeho procesnej neprípustnosti odmietol a zároveň žiadali priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom

niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Z vymenovaných procesných väd je v dovolaní výslovne namietaná vada konania spočívajúca v tom, že žalobkyni sa odňala možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. tým, že súdy nižších stupňov nevykonali ňou navrhnuté dôkazy, a preto neúplne zistili skutkový stav veci.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f) O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Námietka žalobkyne, že tým, že súdy nižších stupňov nevyhoveli jej návrhom na vykonanie dokazovania, sa jej odňala možnosť konať pred súdom, nie je dôvodná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobkyne nie je ani

postupom, ktorým by jej súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (viď napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999).

Pokiaľ ide o námietku žalobkyne spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalobkyňa v dovolaní namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobkyne boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobkyňou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil

(ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešne žalovaným 1/, 2/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalovaným 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby (písomné vyjadrenie k dovolaniu), (§ 14 ods. 1 písm. a/ a b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 287,14 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,63 €)] predstavuje 294,77 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. júla 2012

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová

